
[2015-9-RE](#)

CAUSA 2015-9-RE

(Botella Gimenez c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional de l'11-5-2015 relativa al recurs d'empara 2015-9-RE

Número de registre 82-2015. Recurs d'empara

Sentència de l'11 de maig del 2015

BOPA núm. 42, del 27 de maig del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 20 de febrer del 2015, per la representació processal de la Sra. Júlia Botella Gimenez, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 10 de febrer del 2015, dictat pel batlle de guàrdia, i contra l'aute del 13 de febrer del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment urgent i preferent, per una presumpta vulneració del dret fonamental a la llibertat, establert a l'article 9.1 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs d'empara, que reconegui el dret a la llibertat de la recurrent, que declari la nul·litat de l'aute de processament del 20 de maig del 2014, la nul·litat dels autes i dels tràmits posteriors i que ordeni la posada en llibertat de la Sra. Júlia Botella Gimenez, així com la nul·litat de la causa en relació amb aquesta persona;

Vista la Constitució, especialment els articles 9, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 13 de març del 2015, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2015-9-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 31 de març del 2015, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Isidre Molas Batllori;

Antecedents

Primer

Arran d'un control, el Servei de Policia va detenir dues persones en trobar-les *in fraganti* en possessió d'una gran quantitat de droga. L'endemà, el 18 de maig del 2014, el batlle de guàrdia va dictar un aute en què ordenava la detenció de la Sra. Júlia Botella Gimenez, parella d'una d'aquelles persones, la qual va ser efectivament detinguda aquell mateix dia a les 4.40 h i va ser posada a disposició judicial, el 19 de maig a les 16.00 h.

Segon

El 20 de maig del 2014, la Batllia va dictar un aute de processament de la Sra. Júlia Botella Gimenez per un delictes major continuat de tràfic de droga tòxica estupefaent haixix en gran quantitat (art. 283.1. a) del Codi penal), per un delictes menor d'usurpació d'identitat (art. 448 del Codi penal), per un delictes de creació, ús i comercialització de document inautèntic (art. 435 del Codi penal) i per una contravenció penal continuada de consum d'haixix (art. 499 del mateix Codi). Va acordar igualment la mesura cautelar de presó provisional, d'acord amb l'article 103, apartats 2 i 6, del Codi de procediment penal.

Dels fets recollits en l'aute de processament mateix, la recurrent a instància d'un dels altres processats en aquesta causa va llogar en nom d'aquesta persona un traster, utilitzant l'adreça d'una amiga seva que residia a Espanya. Seguidament, va lliurar la tarja d'accés al traster a l'altre processat sense saber quin seria el seu destí ni el seu ús. Així mateix, reconeix que en diverses ocasions va aturar-se a l'empresa propietària del traster per abonar el pagament en efectiu del lloguer mitjançant un sobre que li havia donat l'altre processat. Fins que, el Servei de Policia va controlar in fraganti aquest processat, així com la parella de la recurrent, carregant paquets d'haixix del traster al seu vehicle.

Tercer

El 28 de juliol del 2014, després d'esgotar la via judicial prèvia, la representació processal de la Sra. Júlia Botella Gimenez va interposar un recurs d'empara per una presumpta vulneració dels drets a la llibertat i a la jurisdicció, reconeguts als articles 9 i 10 de la Constitució.

El 15 de desembre del 2014, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència en què decidia que no s'havia vulnerat el dret a la llibertat, establert a l'article 9 de la Constitució, ni els drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució i, per tant, desestimava l'empara sol·licitada per la recurrent.

Quart

El 10 de febrer del 2015, la representació processal de la recurrent va incoar un procediment urgent i preferent per la vulneració del seu dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució (*habeas corpus*), pel fet que considerava que la recurrent havia estat detinguda il·legalment i, per consegüent, demanava la declaració de nul·litat de l'acte de processament, la seva posada en llibertat i la declaració de la nul·litat de la causa en relació amb la seva persona.

Cinquè

El mateix 10 de febrer del 2015, el batlle de guàrdia va dictar un acte mitjançant el qual desestimava les peticions esmentades i declarava ajustada a Dret la situació de detenció de la recurrent.

Sisè

La representació processal de la recurrent va presentar, aleshores, un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió de la Batllia i, el 13 de febrer del 2015, el Tribunal de Corts va dictar un acte mitjançant el qual desestimava el recurs presentat i confirmava l'acte dictat pel batlle de guàrdia.

Setè

El 20 de febrer del 2015, la representació processal de la Sra. Júlia Botella Gimenez va presentar un recurs d'empara contra l'acte del 10 de febrer del 2015, dictat pel batlle de guàrdia, i contra l'acte del 13 de febrer del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment urgent i preferent, per una presumpta vulneració del dret fonamental a la llibertat, establert a l'article 9.1 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part destaca que s'han d'analitzar els articles continguts en el Codi de procediment penal vigent en el moment dels fets i no els del nou redactat introduït per la Llei 17/2014, del 24 de juliol, qualificada de modificació de la Llei qualificada de modificació del Codi de procediment penal, del 10 de desembre de 1998.

Dit això, manifesta que la detenció efectuada en aquesta causa no va ser una detenció de caràcter policial o governativa, emparada en l'article 27 del Codi esmentat, sinó una detenció judicial, establerta a l'article 47.3 d'aquest mateix Codi. D'això se'n deriva, d'acord amb l'article 29 del Codi de procediment penal, que el batlle instructor disposava únicament de 24 hores per tal de dictar un acte de processament ordenant la presó provisional de la detinguda o deixant la seva detenció sense efecte.

Els tribunals ordinaris interpreten aquests articles de tal manera que comencen a comptar aquest termini de 24 hores a partir del moment en què la detinguda va ser efectivament i materialment posada a disposició judicial, és a dir, a partir del 19 de maig del 2014 a les 16.00 h. Aquesta part considera, per contra, que, d'acord amb les disposicions legals vigents, la detinguda estava sota el domini del batlle a partir de la seva detenció, és a dir, el 18 de maig a les 4.40 h. Segons el parer d'aquesta part, el redactat dels articles del Codi de procediment penal d'aplicació és clar i no dona lloc a interpretacions, en aquest darrer cas, les interpretacions han d'afavorir la persona detinguda i no al contrari.

Aquesta part discrepa de l'aplicació de l'article 27 esmentat en aquest supòsit, ja que aquest article

estableix un llistat taxat de situacions en les quals la recurrent no es pot encabir en cap d'elles. Discrepa igualment del còmput a partir de la posada a disposició judicial, perquè aquest raonament implicaria un termini de temps indefinit i indeterminat entre la detenció material i el seu lliurament a l'autoritat judicial, el qual no està establert en la legislació vigent en el moment dels fets. La modificació legislativa efectuada al juliol del 2014 demostra, de fet, aquesta al·legació.

Afegeix que no es poden aplicar tampoc en el supòsit actual, les disposicions dels articles 9.2 de la Constitució i 28 del Codi de procediment penal que estableixen un terminin de 48 hores per posar un detingut en llibertat o a disposició judicial, perquè es tracta aquí del cas de la detenció policial i no de la detenció judicial.

Per consegüent, conclou que la doctrina constitucional estableix que s'ha vulnerat el dret a la llibertat quan s'actua sota la cobertura improcedent d'una llei o quan s'opera contra les seves disposicions, destacant que els terminis de privació de llibertat han d'acomplir-se estrictament. En aquest cas, la detenció realitzada pel Servei de Policia executava un aute dictat pel batlle per tal de posar la detinguda a la seva disposició, per consegüent, no resulta possible aplicar com a inici del còmput temporal del termini de 24 hores un inici diferent del de la detenció material mateixa.

Seguidament, aquesta part considera que el fet d'haver iniciat aquest procediment d'*habeas corpus* nou mesos després de la detenció no pot ser una causa de desestimació, ja que la situació de manteniment de la privació de llibertat de la recurrent deriva dels fets exposats que vulneren el seu dret a la llibertat. En aquest sentit cita la sentència 180/2011 del 21 de desembre del 2011 del Tribunal Constitucional espanyol que resol un supòsit equivalent.

Finalment, conclou que la privació de llibertat de la recurrent deriva d'un aute de processament i de presó provisional extemporani que infringeix el Codi de procediment penal i, per consegüent, no solament s'ha de declarar la il·legalitat de la detenció, sinó també la nul·litat del seu processament i dels actes processals posteriors que afecten a la recurrent.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs d'empara, que reconegui el dret a la llibertat de la recurrent, que declari la nul·litat de l'aute de processament del 20 de maig del 2014, la nul·litat dels autes i dels tràmits posteriors i que ordeni la posada en llibertat de la Sra. Júlia Botella Gimenez, així com la nul·litat de la causa en relació amb aquesta persona.

Vuitè

El 13 de març del 2015, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit el recurs d'empara 2015-9-RE, sense efectes suspensius, i va trametre la causa al Ministeri Fiscal per tal que presentés les al·legacions escaients.

Novè

El 31 de març del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un escrit d'al·legacions mitjançant el qual manifesta que no comparteix cap de les al·legacions contingudes en aquest recurs d'empara, ja que la recurrent no es troba en la situació de cap dels supòsits de detenció il·legal taxativament previstos a l'article 6 de la Llei transitòria de procediments judicials i perquè la seva detenció i posterior posada a disposició judicial es van efectuar d'acord amb els terminis processals.

El Ministeri Fiscal recorda que la recurrent no ho va veure altrament durant aquests 9 mesos des de la seva detenció. I que els supòsits de detenció enumerats a l'article 27.1 del Codi de procediment penal no són tots governatius, n'hi ha de judicials, com el de l'apartat e) al qual es pot aplicar el cas de la recurrent actual que va ser detinguda per ordre del batlle, perquè va considerar que hi havien motius per creure que havia participat en la comissió d'un delictes.

Precisa que la detenció de la recurrent es va produir 3 hores després d'haver estat ordenada pel batlle, la seva posada a disposició judicial va tenir lloc menys de 48 hores després d'haver estat detinguda i va estar processada i ingressada en presó provisional menys de 24 hores després de la seva posada a disposició judicial, d'acord amb les disposicions dels articles 27 i 29 del Codi de procediment penal. No es pot interpretar que el termini de 48 hores per posar el detingut per ordre governativa a disposició judicial passi a ser de 24 hores en els casos de detenció judicial, ja que aquests són els casos més greus i complexos, cosa que ja ha estat jutjada pels tribunals andorrans i actualment plasmada en la recent reforma del Codi esmentat.

Afegeix que una interpretació sistemàtica dels dos articles que s'acaben d'esmentar, vigents al moment de la detenció, permeten concloure que la doctrina jurisprudencial dels òrgans jurisdiccionals ordinaris no pot ser qualificada d'arbitrària o d'il·lògica i, per tant, no comporta la seva inconstitucionalitat des del prisma del cànon de constitucionalitat, ja que és conforme a la comuna opinió de la majoria dels juristes.

Desè

El 20 d'abril del 2015, la part recurrent i, el 23 d'abril del mateix any, el Ministeri Fiscal, van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

L'article 9 de la Constitució d'Andorra estableix: "*1. Totes les persones tenen dret a la llibertat i a la seguretat i només en poden ésser privades per les causes i d'acord amb els procediments establerts a la Constitució i les lleis*". El seu apartat 2 estableix que: "*La detenció governativa no pot durar més del temps necessari per dur a terme les indagacions tendents a l'esclariment del cas i mai no pot excedir de quaranta-vuit hores sense que el detingut sigui posat a disposició de l'autoritat judicial*". I el seu apartat 3 ordena l'establiment per llei d'un procediment d'*habeas corpus*.

D'una banda, el Codi de procediment penal ha concretat el mandat constitucional i, entre altres extrems, precisa els casos en què els agents del Cos de Policia tenen l'obligació de detenir, entre els quals destaquem el 5è supòsit de l'article 27: "*La persona contra la qual hi hagi motius per creure que ha participat en la comissió d'un delictes*". Així mateix s'estableix que: "*Tota persona sospitosa que presti declaració davant el Servei de Policia ha de ser informada, de manera que ho entengui, i de forma immediata, dels fets que se li imputen i de les raons motivadores de la seva eventual privació de llibertat així com dels drets que té*" (art. 24) i que "*Acabada l'enquesta preliminar, la totalitat de les diligències practicades han de ser trameses immediatament al batlle instructor*" (art. 31).

D'altra banda, pel que fa als "*procediments establerts a la Constitució i les Lleis*" (art. 9.1 de la Constitució), aquests han estat regulats mitjançant el Codi de procediment penal i la Llei transitòria de procediments judicials. Als efectes d'aquest cas resulta rellevant la concreció de l'article 29 del Codi de procediment penal esmentat: "*El batlle a qui es faci lliurament d'un detingut, la detenció del qual hagi ordenat ell mateix o hagi estat practicada preventivament per les autoritats o els agents del Servei de Policia, ha de dictar aute de processament ordenant la presó provisional o deixant la detenció sense efecte dins les 24 hores a partir del moment en què el detingut li ha estat lliurat*". És a dir, en tots dos supòsits el termini per acordar la presó o deixar la detenció sense efecte és dins "*les 24 hores a partir del moment en què el detingut li ha estat lliurat*."

Finalment, l'apartat 3 de l'article 9 de la Constitució fixa que "*La llei establirà un procediment perquè tot detingut pugui acudir a un òrgan judicial, a fi que aquest es pronunciï sobre la legalitat de la seva detenció. Així mateix, crearà el procediment per restablir els drets fonamentals lesionats de tota persona privada de llibertat*". Aquest precepte ha estat desenvolupat per la secció primera del capítol segon (arts. 5 a 14) de la Llei transitòria de procediments judicials que en el seu article 5 estableix: "*El procediment previst en l'article 9.3 de la Constitució té per objecte facilitar que tot detingut il·legalment pugui acudir a un òrgan judicial a fi que aquest es pronunciï sobre la legalitat de la seva detenció*."

La figura jurídica de l'*habeas corpus* té com a finalitat fer possible que una persona que hom estima que està detinguda il·legalment sigui portada davant el jutge per tal que sigui un òrgan judicial qui decideixi amb rapidesa, garanties i sense formalismes excessius, sobre la seva privació de llibertat, i sigui o bé alliberada o bé acusada d'un delictes, processada i eventualment decretada la seva presó provisional. L'*habeas corpus* té com a finalitat garantir el control judicial sobre les detencions, governatives o privades, i assegurar-ne la legalitat. No es confon amb el dret a la llibertat personal, sinó que és un dels diversos instruments previstos per la llei per garantir-la.

L'*habeas corpus* no és un dret fonamental; és una garantia institucional del dret fonamental a la llibertat personal. Es concreta en què un detingut sigui lliurat a disposició judicial davant un jutge per tal que aquest decideixi sobre la legalitat o la il·legalitat de la seva detenció. Es tracta d'una garantia de caràcter jurisdiccional sobre la legalitat de la privació de llibertat d'una persona. El seu objecte és, doncs, que el detingut sigui portat davant el jutge per tal que pugui al·legar allò que estimi oportú sobre la seva privació de llibertat, sobre el motiu o les condicions de la detenció, per tal que el jutge decideixi d'acord amb l'ordenament jurídic. En resum, es tracta d'un procediment de cognició limitada, exclusivament enfocat a la determinació de la legalitat d'una detenció.

L'article 6 de la Llei esmentada enumera els supòsits de detenció il·legal; el seu apartat a) estableix "*Qui ho sigui [detingut] per una autoritat, agent, funcionari o particular, sense que concorrin els supòsits legals i, fins i tot quan concorren aquests supòsits, la detenció s'hagi produït sense respectar les formalitats i requisits legals*". La detenció en aquest cas ha estat ordenada per l'autoritat judicial i, per tant, la legalitat d'aquesta detenció no és qüestionable en aquesta via, sinó en tot cas ho ha de ser a través dels recursos previstos contra les decisions judicials.

Havent intervingut el jutge *ab initio* ordenant la detenció i havent dictat després (en el termini legalment establert de 24 hores des que el detingut li va ser lliurat) el seu processament i la presó provisional, el recurs d'empara d'*habeas corpus* no té objectiu, com no sigui que "*no es compleixin les formalitats i requisits legals o no li siguin respectats els drets que la Constitució i les Lleis garanteixen a tota persona detinguda*", tal com assenyala l'aute del Tribunal de Corts del 13 de febrer del 2015.

En tot cas com que una detenció il·legal pot produir-se per infracció de la llei ordinària, aquesta permet al detingut la defensa del seu dret a la llibertat, si considera que s'ha conculcat la llei, i pot fer-ho en defensa del dret a la llibertat, contra la seva detenció, el seu processament i la presó provisional a través dels recursos establerts en l'ordenament.

La recurrent va formular en el seu moment aquests recursos contra les resolucions de la Batllia i del Tribunal de Corts, i sobre elles el Tribunal Constitucional va emetre ja, en el marc d'un recurs d'empara, la sentència del 15 de desembre del 2014, recaiguda en la causa 2014-29-RE, en què va declarar de forma clara que *“no s'ha vulnerat el dret a la llibertat, establert a l'article 9 de la Constitució, ni els drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució.”*

Segon

Amb tot, aquest recurs d'*habeas corpus*, exposa un motiu diferent a aquells que es van al·legar amb anterioritat, que pel que fa a la detenció il·legal invocada, forneix nous elements de judici, fet que aconsella una valoració singularitzada. El Tribunal Constitucional ha de recordar que el recurs d'*habeas corpus* té com a finalitat aconseguir que el jutge intervingui per tal de validar o d'invalidar la detenció produïda, encara que en aquest cas hagi estat ordenada per un òrgan judicial, tot i que una vegada ordenat, en temps i forma, el processament de la recurrent i decretada la seva presó provisional, havia quedat oberta la via dels possibles recursos ordinaris contra els actes judicials, via que ha estat utilitzada. Però per tal d'assegurar el ple respecte a la supremacia constitucional i el dret a la llibertat personal, aquest Tribunal Constitucional ha entrat en l'anàlisi de les causes adduïdes en el recurs d'*habeas corpus* presentat per valorar si tenien contingut constitucional.

No es tracta d'actuar com una instància d'apel·lació o de cassació, ni d'entrar a valorar la interpretació judicial de les normes legals aplicades i vigents en el moment dels fets (que amb posterioritat han estat modificades), perquè no és la missió d'aquest Tribunal, sinó que només cal comprovar si la interpretació judicial de la llei aplicada podia haver incomplert la Constitució pel fet de ser arbitrària o incongruent, extrem que no s'ha produït. Aquesta interpretació de la llei no és incongruent, ni arbitrària.

Tercer

L'autè del batlle del 18 de maig del 2014 va ordenar a la policia la detenció *“d'acord amb les previsions de l'article 47 del codi de procediment penal, [“persona a la qual s'imputi la comissió d'un delictes”] i un cop practicades les diligències imprescindibles, inclosa la seva declaració en seu policial, [de les diverses persones detingudes] siguin portades davant de l'autoritat judicial, a fi de prestar declaració judicial pels fets objecte de la present causa, en qualitat d'imputades, per un presumpte delictes major de tràfic de droga en gran quantitat.”*

L'autè judicial precisa el motiu de la detenció i estableix el mandat al Servei de Policia de realitzar les diligències imprescindibles, inclosa la *“declaració en seu policial”* dels diversos detinguts. La legalitat de la detenció realitzada pels agents del Cos de Policia per ordre judicial fou executada d'acord amb les indicacions rebudes; i d'acord amb la llei, el jutge ha de resoldre eventualment sobre el processament i la presó provisional *“dins les 24 hores següents a partir del moment en què el detingut li ha estat lliurat”*, un extrem que també ha estat observat.

La recurrent va ser detinguda pel Servei de Policia el 18 de maig del 2014 a les 4.40 h i consta que, el 19 de maig següent, va ser lliurada al batlle a les 16.00 h, el qual li va prendre declaració a les 21.18 h, i, a la 1.54 h del 20 de maig, va acordar un aute de processament i de presó provisional, és a dir, dins les 24 hores següents. No hi ha espais buits o indeterminats. El Servei de Policia té 48 hores per tal de fer *“les diligències imprescindibles, inclosa la seva declaració en seu policial”*, i el batlle disposa de 24 hores només *“a partir del moment en què el detingut li ha estat lliurat”*. Aquest darrer termini, establert per la llei ordinària, comença de manera explícita a partir del moment en què el detingut li ha estat lliurat, amb independència de quan va emetre l'ordre de detenció, i en l'aute mateix s'encomana al Servei de Policia que faci les diligències prèvies per a les quals aquest té constitucionalment taxat un període màxim de temps.

Com va dir la sentència del Tribunal Constitucional del 17 de maig de 1996, recaiguda en la causa 96-1-RE, encara que per a un supòsit de fet diferent a aquell que ens ocupa: *“No existeixen, (...) zones buides processalment parlant de llibertat o privació de llibertat en el nostre ordenament i, en conseqüència, com que no hi ha dubte, no pertoca l'aplicació del principi, tan estimat per l'ordenament constitucional, de “in dubio pro libertate”*. En efecte, la detenció governativa no pot excedir les 48 hores (segons l'article 9.2 de la Constitució per a les detencions governatives i l'article 28 del Codi de procediment penal que es refereix a totes les detencions del Servei de Policia fetes en virtut de l'article 27, encara que l'ordre de detenció hagi procedit d'un òrgan judicial) i el jutge segons l'article 29 ha de decidir sobre la seva llibertat en les 24 hores a partir del moment en què li hagi estat lliurat el detingut.

No existeix un període de temps indefinit o indeterminat entre la detenció per ordre del batlle i el lliurament del detingut al jutge, perquè els períodes de temps queden establerts en la Constitució i en el Codi de procediment penal. Com ja s'ha dit, l'article 28 d'aquest Codi disposa que: *“Els agents del Servei de Policia, quan detinguin una persona en virtut del que disposa l'article anterior, han de posar-la en llibertat o lliurar-la al batlle que correspongui dins el termini de 48 hores”*, i, l'article 29 següent estableix que: *“El batlle a qui es faci lliurament d'un detingut, la detenció del qual hagi ordenat ell mateix o hagi estat practicada preventivament per les autoritats o els agents del Servei de Policia, ha de dictar aute de processament ordenant la presó provisional o deixant la detenció sense efecte dins les 24 hores a partir del moment en què el detingut li ha estat lliurat”*. No existeixen zones buides o indeterminades en els terminis màxims de la detenció realitzada pel Servei de Policia i fixada en la Constitució, ni tampoc en els concedits al jutge per al processament i l'eventual detenció provisional.

La interpretació de les normes de la legislació ordinària que estableixen terminis correspon a la jurisdicció ordinària. La sentència del Tribunal Constitucional del 13 de març de 1997, recaiguda en la causa 96-8-RE, ja ho subratllava: *“tot i que correspon a aquest Tribunal pronunciar-se sobre tota lesió al dret a la jurisdicció no li pertoca resoldre respecte a la més adequada fórmula per al còmput dels terminis processals o extraprocessals, ja que es tracta d'un àmbit d'interpretació jurídica de rang legal que correspon per definició als òrgans judicials ordinaris.”*

Per consegüent, no ha existit infracció al dret fonamental a la llibertat consignat en l'article 9.1 de la Constitució, que és el paràmetre de judici d'aquest Tribunal Constitucional.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la

HA DECIDIT:

Primer

Declarar que no s'ha vulnerat el dret a la llibertat establert a l'article 9 de la Constitució i al·legat en el procediment d'*habeas corpus* i, per tant, desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal de la Sra. Júlia Botella Gimenez.

Segon

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Júlia Botella Gimenez, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, l'11 de maig del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta Vicepresident

Isidre Molas Batllori

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona